

Bogstaven var anderledes, idet han henviste til, at Tallet var fastslaaet til 66 og 102, det var altsaa det konstante Tal. Dertil vil jeg tillade mig at sige, at foruden den Bestemmelse i § 34 om Antallet af Landstingsmedlemmer og Valglovens Bestemmelser om Antallet af Folketingsmænd, saa er der en Bestemmelse i Grundlovens § 32, som siger, at Antallet af Folketingsmænd skal være som 1 til 16,000. Den supplerer Valglovens Forskrift, og naar man spørger om, hvad der er Grundlovens Aand og Mening, fremgaar det af dens klare Ord, at Folketingsmedlemmernes Antal skal være voksende i Forhold til Befolkningens Vækst, Landstingsmedlemmernes Antal skal være stabilt; det er der ingen Tvivl om, det er det klare Grundlovsbud, saaledes som det foreligger. Og naar man saa henviser til, at man i 1866 gjorde en Forandring ved at forøge de 14,000 til 16,000, og der igennem søger at komme bort fra, hvad der efter min Mening er Grundlovens Bud — jeg vil for øvrigt ikke insinuere noget, jeg forudsætter selvfølgelig, at man handler i god Tro, og efter sin rigtige Overbevisning om, hvad der er Grundlovens Mening — saa skal man gaa frem paa den Maade, at man foretager en Grundlovsforandring ved at ændre Tallet. Det gjorde man i 1866. Vilde man nu altsaa følge det samme Præcedens, ja saa maa vi nu foretage en Grundlovsforandring, ifølge hvilken der i Stedet for 16,000 sættes 20,000. (Stemmer: Hør, hør). Ja, ville de Herrer, der ikke ville være med til at fremme Reformen paa Grundlag af den nuværende Grundlov, gennemføre denne Grundlovsforandring ville de muliggøre en saadan Ændring, hvorved altsaa de paagældende Krav kunne tilfredsstilles paa en anden Maade, saa er det jo en Vej, man kan gaa. Men den Vej vil jeg ikke være med til, naar jeg ser, at Regeringen er gaaet en anden Vej, og at Folketinget har fulgt den. Jeg vil for mit Vedkommende ikke være med til at paatage mig Ansvar for at føre Spørgsmaalet ind paa en helt ny Vej, naar jeg maa sige mig selv, at jeg ikke har det fjerneste Begreb om, hvor vidt det er muligt at gennemføre en Grundlovsforandring i den Retning. Og hvis man vil spørge mig om Chancerne derfor, siger jeg, at skulle vi først til at røre ved Grundloven, saa vil der rejse sig en saadan Mængde Dnsfer og Forslag, at vi ville drukne i dem, og dette Spørgsmaal vil blive helt borte, saa at man vil sige: Kunne vi ikke saa alt det andet, saa gaa vi heller ikke med paa dette Omraade. Derfor ser jeg ikke, der er nogen Chance for at gaa den

Vej. Jeg følger i saa Henseende Regeringen og Folketinget ved at sige: Lad os blive ved den Grundlovsbestemmelse, som vi have, og der kan jeg ikke være i Tvivl om, hvad baade Ordene og Traditionen fra 1866 sige: Enten følge vi Grundlovens Bud, eller ogsaa maa vi have en Grundlovsforandring. Det sidste har jeg ikke nogen Tro paa, lige saa lidt som Regeringen og Folketinget have vist, at de ville ind paa den Vej, altsaa følger jeg Regeringen og Folketinget.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet, om det er heldigt, at vi følge, hvad jeg anser for den gældende Grundlovs Regel, om der ikke er Betænknelighed ved det store Antal og ved den hyppige Omlægning o. s. v., saa siger jeg: Jo, der bære vi intet Ansvar, thi der er det Grundloven, som Ansvar for kommer til at hvile paa. Man kan ræsonnere om det rigtige eller det mindre rigtige, men de Grundlovsfædre, der have vedtaget denne Bestemmelse, have vel haft deres Grunde for det, og saa maa vi respektere det Resultat, de ere naaede til, indtil vi kunne blive enige om et andet, og da jeg ikke tror, at vi kunne blive det, er der for mig ingen anden Udvej end at følge, hvad Grundloven foreskriver.

Okt. Sausen: Det er mig en Glæde at kunne samstemme med det ærede 2det Medlem fra 1ste Kreds (Wægen) i de Grundlovsbetragtninger, han har gjort gældende i Dag, baade dem, som han har nævnt lige over for det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt) og over for det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen). Den Fortolkning, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds gav af den reviderede Grundlov, at den skulde have villet fastslaa et vist Forhold mellem Antallet af Landstingsmænd og Folketingsmænd ved denne Bestemmelse, forekommer mig ganske mærkværdig. Det ærede Medlem kan dog ikke være blind for, at naar der staar 16,000, og naar det nu er givet, at for at Forholdet mellem de to Ting's Medlemsstal skulde kunne vedligeholdes, maa det egentlig rettes til 20,000, saa kan han virkelig ikke paaberaabe sig, at Grundloven har villet fastslaa et vist Forholdstal mellem Antallet af Folketingets og Landstingets Medlemmer. Men det ærede Medlem skylder ogsaa Bevis for, hvad Betydning det skulde have for Forholdet mellem Folketinget og Landstinget, om der blev nogle flere Medlemmer i Folketinget, end der er nu. Vi skulle dog ikke prøve vore fysiske Kræfter med Folketinget; i saa Tilfælde forstod jeg det endda. Naar det, som det ærede Medlem naturligtvis gaar